

24, Cali gió lạnh trời xanh

45 năm nhìn lại,

Thời gian như 1 thoáng chiêm bao, có bao giờ trở lại ?

Và giấc mơ, thì không đến 2 lần. Bạn đã "gia nhập" vào mùa đông, dự phần "mùa xuân", "nhập khóa" mùa hạ, sao đành lòng lãng quên "mùa thu", tháng chín 2018 ?

Hãy hiểu thời gian cũng đánh dấu cho 1 khoảng khắc nào đó đậm ấm của con tim, làm chứng cho cả phút giây tim hồng giá lạnh.

Các bạn vẫn thích nghĩ đến ngày của quân trường để được nhớ 1 mình, để linh hồn và ý nghĩ... hãy ngoạn ngoạn đi vào trong một buồng tim, "KBC3318, trường sĩ quan HQ".

Ở tuổi này, tuổi của 70 cộng trừ, các quan thềm múôn 1 đời sống đi đây đi đó, thăm lại bạn bè người thân, để kể chuyện xưa tích cũ. Hoặ hơn thế, xoay quàn bình yên, nhâm nhi "chén tôi chén bạn" trong 1 không gian vui vẻ đầy tiếng cười.

Tóm lại, con tim các quan thềm được thỗn thức, thềm nghe tiếng nói nhỏ to của mỗi đứa bạn bè, thềm được san sẻ những vụng dại sai lầm tốt xấu của mỗi đứa bạn bè.

Vậy thì, bạn còn chần chờ gì nữa ? Ghi tên về lại trường xưa bên cũ, tháng chín Cali, để được nhớ thật kỹ luật ngoạn ngoạn, để được tiếc nuối sâu xa tuổi đầu quân ngũ và để cùng nhau hát lại những bản quân hành đồng nhịp, vang dội khắp thao diễn trường.

Các bạn,

Tương tượng 1 chút đi ! Cali biển xanh trời đẹp, và ngôi trường hải quân Nha Trang... trong trí tương tượng của các bạn, vẫn hiên ngang, sừng sững đứng vững như 1 Vạn Lý trường thành trong cuộc phong ba bão táp dài đến 45 năm nay.

Hãy hiểu, ngôi trường là biển mẹ, đã trọn vẹn dâng hiến cho bạn. Từng đợt sóng như ru ngủ, từng làn sóng to đủ để ngậy ngát... và chúng ta như đàn cá... sinh ra, nhập cuộc, khôn lớn để rồi bay vút khỏi mặt biển, thoáng nhanh chìm lặng lờ theo bọt biển.

Nếu biển là hiện thân của mẹ bao dung thì ngôi trường là vị tha của 1 người tình diệu tuyệt. Bạn vẫn hằng mơ, màu lá xanh vừa chớm nở là màu mắt của người yêu.

Các bạn đã xin 1 lần như vậy, ngay đêm nhập khóa, đã được ngắm ngàn sao rụng, mơ về 1 dất chuỗi kim cương trên triền tóc của người mình yêu.

Sau đêm "lễ bố con", nói huyền diệu 1 chút, cha mẹ các bạn đã là Hải Long Vương và Mỹ nhân Ngư. Biển cả sau giờ phút đó, đã là nhà của các bạn, là đôi bàn tay miệt mài, êm ái ru giấc ngủ trưa với những làn sóng bình thường, cuốn xa đi nỗi buồn, xô gàn thông cảm để những tháng năm nhớ thương, biến thành những vạn ngàn đóa Ngọc Lan, kết thành chuỗi... làm quà dâng cho chính mình và đám bạn.

Rồi mưa giữa chiều, 1 lần đã xa... đáng trường phải nhạt nhòa sau lần ra đi 75, buồn hơn bao giờ ? Xám xịt 1 màu. Nỗi buồn lại đến mỗi khi nhớ đến trường đã đổi chủ, như 1 ân sư của trời ban (?), và chỉ riêng các bạn mới cảm nhận được.

Đôi khi ghé lại, ngôi trường thì đó, nhưng tên tuổi đã không còn, 1 an ủi tạm thời(?) ...
Màu hoàng hôn pha lẫn màu biển xanh, nghe nhớ làm sao 2 câu thơ

"Ta bước về, hồn mang lưu luyến, Con phố Chutt pha lẫn màu lam"

Một đôi khác nào đó, đến từ phút giây thấy lại trường. Lênh đênh, nghe lạ từ ý tưởng, ước ao có được 1 chỗ đứng trong trường, tràn đầy hương biển mặn. Được lang thang trong vòng rào kẽm gai, để ngắm nhìn dáng dấp các cô cậu học sinh bên kia hàng rào.
Ngày đại hội, tháng 9-2018 !

Hạnh phúc thật bình dị, không ao ước gì thêm.

Một đời sống ngục tù mở ra khi hạnh phúc không còn. Hạnh phúc tồn tại, vụt biến theo ý nghĩ. Ý nghĩ sẽ tàn lụi, viễn viễn khi cơn mê được tỉnh, có còn chăng là những khốn cùng, nỗi chịu đựng tâm trí kiệt quệ trong tháng năm xa quê hương.

Chiều vàng, mộng ước sẽ vàng theo chiều. Cho đẹp, 1 ước lệ nhằm tính theo thời gian.

Có nhớ những giờ học thiên văn không ? Trong bóng tối của chồi non lặng thinh như ngái ngủ, lửa hơi rét căm căm xuống mặt đất... những vì sao lẻ loi, ướt lạnh lóng lánh.

Đêm thật cô tịch, quạnh hiu và kỳ diệu. Nhớ chuyện các vì sao, hãy nghĩ rằng giờ này "cô chủ nhỏ" đang ngủ ngon trên vai gã chần chẫn, để hôm nào về Cali, tôi sẽ kể bạn và "nàng" nghe..."Con bé" lại bắt kéo chần... 1 giấc ngủ... mơ màng, ao ước... 1 đóa hoa lan nở kịp đầu thu, để ép gởi về cho "nàng kiều hq quá tuổi yêu dấu". Ai lại không thương cái nét hồn nhiên, cái tính nhõng nhẽo, yêu đôi môi hồng, bờ mi ghen của "1 bà đầm hq".

Ở biển, ta thấy bao la, 1 trời an ủi thủy chung và bất gặp tất cả, những tưởng tượng phong phú, những tâm hồn khoáng đạt, cảm thông. Nỗi buồn vui hiện hữu trong tâm hồn, cho ta 1 phút giây trống trải, làm bạn với cái nồng nàn của đám bạn bè cũ.

Từ giờ cho đến ngày ấy, đêm vẫn khóa thân, mịt mù tóc rối. Giường chiếu lặng câm, nụ hôn nào ảo tưởng là của nhau cũng đã tàn lụi, tiêu hao. Hình như đêm này trời có bão? Gió từ 1 phương hướng không tên, không tuổi và không cả xuất xứ, làm sao biết được? Chả hiểu tâm hồn đã về đến hải biên hay còn lênh đênh ngoài hải phận?

Gọi tên người đến hụt hơi, đuối sức... Song Ngư ơi, 45 năm rồi còn gì ? và chúng ta ? Gần 45 năm, xa trường xa xứ, xa người, hồi "1 em Chutt" của con lộ Quang Trung năm xưa. Xin cho "người" được bình yên nơi phương ấy, và ta... vẫn tháng năm trên môi... xa "người". Bềnh bồng như mang máng thấy rằng hạnh phúc đâu đây.

Trón tránh ? Câu hỏi thành hình và chã 1 trả lời bật thoát.

Rõ ràng phải xác định, nhưng sự thật... ta sợ những khuấy động trong lòng, sợ những xúc tích yếu đuối, sợ tình yêu xưa bốc dậy và sợ rồi sẽ trống vắng.

Ngôi trường vẫn nằm đó, êm đềm với vẻ đẹp khác. Lửa rục trong tim bắt đầu lên, mờ mờ như khói sóng. Chỗ cao chỗ thấp lấp ló sau những hàng cây như thủy triều... ôi, đó là 1 huyền tượng kỳ diệu vô cùng của hoá công. Ngày đó, các bạn đã nhiều lần lang thang trong ngôi trường như 1 giáo sĩ chiêm nghiệm điều thần bí.

75, giông tố nào đã đến ??? và bất hạnh nào nữa sẽ xảy ra ??? Cái tuổi 7 bó !!!

Run sợ trong từng cơn gió, hãi hùng với tiếng sóng vỗ... những dấu hiệu báo trước cho 1 lần biển giận. Ngoài trời, giọt mưa đã nặng hạt, tiếng sấm sét như văng vẳng đến gần, gió rít như cắn hòn và tiếng sóng gầm gừ, giận dữ như muốn nuốt trọn cả ngôi trường. Phong ba ngoài đó, yếu đuối trong lòng!!!

Biển vẫn vậy, ngày mai... vẫn xanh 1 màu mênh mông. Man dại và nhàn nhạt 1 màu. Êm như là 1 phẳng lặng nào đó xa xôi, hay đe dọa hãi hùng của 1 con sóng Nepten hùng vĩ. Không khí 45 năm nay của hải ngoại dường như đã khác lạ, những thành sinh viên năm xưa hồi hã tìm nhau, trong cái gọi là hội ái hữu tương thân tương ái cự SVSQ.

Kẻ xa xứ...sau không biết bao ngày, bao đời lên đênh..., sau không biết vạn ngàn tâm thân ngã gục, và ... sau bao nhiêu là khắc chế phi thường đã tìm ra được 1 định luật, 1 kết tinh tuyệt vời, phi lý nhưng vô cùng chắc chắn để chấp nhận... như 1 cái vòng lẩn quẩn. Có yêu thương thì mới có hờn ghét, có hận thì phải có tha thứ, đã tha thứ thì phải tính lại chuyện yêu thương.

Trong khi chờ đợi bóng dáng bạn bè từ khắp 5 châu trở về trong ngày đại hội.

Hình dung ra những tên bạn năm xưa, kêu hùng chế ngự tiếng thị phi, mua vé đõ xăng đưa gia đình theo đúng hải đạo "cali 2018 dấu yêu"... và các "nàng kiều không tuổi 24" mạnh miệng năn nỉ i ôi, đem "tình nhân hay phu quân dấu kín gì đó" của họ từ 1 vùng biển trời nào kia, về Cali tháng 9, để ước ao của "kẻ đợi chờ" (những Cửu Thiên Huấn Dũng phải biến dạng, cuốn mình trong 1 cái vỏ sò tâm thức dưới lòng biển đen kia.

Đó, cuộc đời còn lại của những đứa con 24 là những đợi chờ, mong ước nhiều khi trở thành câu chuyện hoang đường, thần thoại La Hy.

"Cali" ơi, ta về rồi, chắc chắn không quên ngôi trường cũ đâu.

Xin vòng tay ôm lấy tất cả những gì còn lại của ngôi trường, kẻ luôn tâm hồn con nuôi của biển. Cám ơn Cali nhiều, mang quà về thành phố bằng trái tim chiêu này, mong gặp lại những giờ đây tình người.

Chim Biển TNS